

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **N. V. H.**, narozeného dne X
bytem X
zastoupeného advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. CPR-5446-3/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. CPR-5446-3/ČJ-2025-930310-V242 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 1. 2025, č. j. KRPA-7302-15/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států EU a smluvních států“), počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států, doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal pochybení žalovaného, který se nedostatečně vypořádal s tím, že žalobce disponoval maďarským povolením k pobytu, jehož platnost byla do 30. 6. 2025. Správním orgánům se nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohl žalobce vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno, jelikož do 23. 12. 2024 pobýval v Maďarsku a žádné rozhodnutí o zrušení pobytu nepřevzal. Samotná informace o tom, že maďarské povolení k pobytu je již neplatné, nepostačuje ke stanovení nelegálního pobytu žalobce od 1. 9. 2024; žalovaný neměl k dispozici podrobnější zprávy z Maďarska o celkové pobytové historii žalobce, ani správní spis o zrušení povolení v Maďarsku. Správní orgány vycházely pouze z kusých informací, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebylo možné posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí.
4. Namítal, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení, což však správní orgány nereflektovaly. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 3 Azs 240/2014-37 a č.j. 5As 102/2013-34. Správní orgány nesplnily hlediska, která je nutná zvážit v případě neurčitého právního pojmu a posouzení přiměřenosti, v důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce pobýval v ČR pouhých 13 dnů, kdy nepáchal žádnou trestnou činnost, domníval se, že zde pobývá legálně na základě maďarského povolení k pobytu. Vyhoštění v délce 18 měsíců, odporuje správní praxi v obdobných věcech, kdy se ukládá maximálně na dobu 1 roku. Navíc je otázkou, zda nebylo namíste řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území, neboť žalobce si nebyl vědom skončení platnosti jeho oprávnění k pobytu.
5. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde přezkoumatelně uvedl důvody, proč bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
7. Žalovaný před zahájením řízení ověřoval, zda žalobce disponuje oprávněním k pobytu, žalobce pak v řízení uvedl, že v Maďarsku není nikde kontaktní, povinností správních orgánů nebylo zjišťovat, zda o zrušení svého pobytového oprávnění věděl či nikoli, ale ověřovat, zda disponoval oprávněním k pobytu na území ČR, což nedisponoval. Nadto byl lustracemi pobyt žalobce na území ČR zaznamenán již dne 21. 4. 2024, kdy byl ubytován v X na staveništi v X (v termínu do 31. 12. 2024) a dne 25. 5. 2024 byl kontrolován policií. To vše nasvědčuje tomu, že v Maďarsku nepobýval, ale pobýval na území ČR.
8. Námitka ohledně nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života je obecná, žalobce ji ani po výzvě nedoplnil. Žalobce dne 30. 8. 2024 přestal splňovat podmínky vstupu a pobytu na území EU, tedy mít platné oprávnění k pobytu nebo vízum, pokud by plnil účel pobytu a v Maďarsku si přebíral poštu, byl by informován o zrušení jeho pobytového oprávnění.
9. Doba 18 měsíců není nepřiměřená, bylo vycházeno z neoprávněného pobytu na území ČR a členských států EU, žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Tato doba je též v souladu se správní praxí. Pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců nebyly splněny podmínky.
10. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 1. 2025 byl hlídkou policie kontrolován cizinec, který byl ztotožněn jako žalobce, předložil svůj cestovní doklad a maďarské PKP č. X platné do 30. 6. 2025, které mělo záznam v SIS a bylo tam ke dni 14. 11. 2024 vloženo jako věc hledaná/odcizená pod Schengen ID, vzniklo tak podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně, žalobce byl proto zajištěn. Součástí spisu jsou lustrace v příslušných evidencích, kdy dle evidence CIS byl žalobce hlášen k ubytování v Praze 4 od 21. 4. 2024 do 31. 12. 2024. Dle kopie cestovního pasu žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 15. 9. 2023. Dle lustrace v SIS bylo maďarské PKP č. X vyhlášeno dne 14. 11. 2024 jako doklad odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný.
12. Dle sdělení Policejního prezidia ČR Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci ze dne 6. 1. 2025 č.j. PPR-2591/MPS-2025-CZ-1307038/2025-ON ředitelství obdrželo od SIRENE Maďarsko zprávu, že dané PKP je neplatné od 31. 8. 2024, žalobce nemá žádné jiné povolení k pobytu na území Maďarska.
13. Se žalobcem bylo dne 6. 1. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
14. Žalobce při svém výsledku dne 6. 1. 2025 uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil dne 15. 9. 2023 na pobytové oprávnění Maďarska, následně tam získal jiné pobytové oprávnění platné do 30. 6. 2025 za účelem práce, žalobce však tyto své povinnosti neplnil, není v Maďarsku kontaktní, není si však vědom, že by toto pobytové oprávnění pozbyl. Na území ČR vstoupil dne 23. 12. 2024 za účelem práce bez povolení,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zdržuje se v blízkosti tržnice Sapa, není nikde kontaktní a nikoho tu nemá. Je si vědom toho, že na území pobývá bez pobytového oprávnění, přicestoval kvůli práci a nevystoupal z ekonomických důvodů, dělá brigádu. V ČR nemá žádný majetek, nemá zdravotní pojištění, nemá stálou adresu na území, disponuje pouze hotovostí na případné vycestování, je ženatý a má tři děti, rodina je v domovském státě, v ČR nemá nikoho, žádné vazby ani závazky, nemá žádnou překážku ve vycestování a v domovské zemi mu nic nehrozí, vycestuje dobrovolně.

15. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 6. 1. 2025 je vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky možné.
16. Žalobce se dne 6. 1. 2025 seznámil s podklady, ale nevyjádřil se k nim.
17. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 6. 1. 2025 správní orgán I. stupně shrnul, že žalobce vstoupil na území Schengenu dne 15. 9. 2023, disponoval maďarským povolením k pobytu platným do 30. 6. 2025, jehož platnost zanikla dne 31. 8. 2024 z důvodu zneplatnění Maďarskem, to bylo vyhlášeno v SIS dne 14. 11. 2024 (viz příslušné schengenské ID), žalobce se tak na území schengenského prostoru zdržoval neoprávněně od 1. 9. 2024 do 5. 1. 2025, z toho na území ČR od 23. 12. 2024 do 5. 1. 2025, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Neshledal překážky znemožňující vycestování. Správní orgán I. stupně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Délka doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na 18 měsíců, přičemž bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu), k tomu, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až v rámci pobytové kontroly, do této situace se dostal vlastním přičiněním, kdy si nezajistil potřebné pobytové oprávnění, v jeho prospěch zohlednil to, že se správním orgánem spolupracoval, dobu 18 měsíců stanovil v rámci dolní poloviny zákonného rozpětí. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které neodůvodnil.
18. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 3. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, doba neoprávněného pobytu byla správně definována, v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Ústní jednání se konalo na žádost žalobce dne 25. 4. 2025. Účastníci byli k jednání řádně předvoláni, předvolání bylo doručeno právnímu zástupci žalobce i žalovanému dne 2. 4. 2025. Žalovaný se z jednání omluvil a nepožadoval jeho odročení. Právní zástupce žalobce v přípisu doručeném soudu dne 23. 4. 2025 požádal o odročení jednání s tím, že má ten den kolizi s jiným jednáním u Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy mu předvolání bylo doručeno dne 25. 3. 2025, dále uvedl, že zařízení substituce není na daný termín možné z důvodu onemocnění substituta. Soud žádosti o odročení jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nevyhověl, o čemž právního zástupce žalobce vyrozuměl přípisem mu doručeným dne 23. 4. 2025. Soud ve smyslu § 50 s.ř.s. shledal, že omluva z jednání z důvodu kolize právního zástupce není včasná, neboť předvolání k jednání bylo zástupci doručeno již dne 2. 4. 2025, v té době již věděl o kolizi, soudu jí však oznámil až dne 23. 4. 2025. Pokud jde o tvrzené onemocnění substituta, ani tam soud žádost nepovažoval za řádnou, neboť nebylo ani konkretizováno, kdo měl být substitutem, kdy se právní zástupce o onemocnění dozvěděl a nebyly přiloženy žádné důkazy. Právní zástupce následně již svou žádost nijak nedoplnil. Soud tedy shledal, že žádost o odročení nebylo možné považovat za řádnou a včasnou a byly tak splněny podmínky pro jednání v nepřítomnosti účastníků dle § 49 odst. 3 s.ř.s.

21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
22. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
23. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud konstatuje, že ze správního spisu i z obou správních rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území schengenského prostoru pobýval od 1. 9. 2024 do 5. 1. 2025 a na území České republiky od 23. 12. 2024 do 5. 1. 2025 bez pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. V první řadě je z kopie cestovního dokladu žalobce, který se nachází ve spise, zcela zřejmé, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru (do Maďarska) naposledy dne 15. 9. 2023 a poté již nevycestoval, neboť není vyznačeno žádné výstupní přechodové razítko. Z toho plyne, že se žalobce na území schengenského prostoru fakticky zdržoval až do jeho kontroly dne 5. 1. 2025, správní orgány z toho vycházely a žalobce to ve správním řízení nijak nezpochybňoval, netvrdil, že by vycestoval.
25. Žalobce dále v žalobě namítal, že disponuje maďarským povolením k pobytu platným do 30. 6. 2025 a nevěděl o jeho zneplatnění. Soud shledal, že správní orgány i v této souvislosti dostatečně zjistily skutkový stav. Vycházely jednak z lustrací v Schengenském informačním systému, kde bylo dané povolení k pobytu vedeno jako zneplatněné a doklad byl hledaný za účelem jeho zabavení, což bylo vyhlášeno dne 14. 11. 2024. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

orgán I. stupně však nevycházel pouze z této evidence, ale platnost pobytového oprávnění žalobce v Maďarsku ověřil u maďarských orgánů prostřednictvím Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, kdy dle sdělení maďarské strany bylo povolení k pobytu žalobce zrušeno dne 31. 8. 2024, přičemž žalobce na území Maďarska jiným povolením k pobytu nedisponuje.

26. Soud souhlasí se žalovaným, že uvedená zjištění představují jasný podklad pro závěr, že žalobce v období od 1. 9. 2024 do 5. 1. 2025 pobytovým oprávněním na území schengenského prostoru a v ČR v období od 23. 12. 2024 do 5. 1. 2025 již nedisponoval, a tedy se zde zdržoval bez oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Tyto otázky jsou přitom podstatné pro naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jedná se o pobývání žalobce na území schengenského prostoru a v rámci toho na území ČR bez oprávnění a délku neoprávněného pobytu. Obě tyto skutečnosti přitom byly správními orgány prokázány jednoznačně, ze shromážděných podkladů bez dalšího vyplývá, že pobyt žalobce byl neoprávněný a rovněž je jednoznačná jeho délka (od 1. 9. 2024 do 5. 1. 2025 resp. v ČR od 23. 12. 2024 do 5. 1. 2025). Požadavky § 3 správního řádu tím byly naplněny, neboť byly zjištěny skutečnosti v rozsahu podstatném pro rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné námitky, kterými by shora uvedená konkretizovaná zjištění jakkoli zpochybnil, přičemž zcela obecné popření k vyvrácení shora zjištěného skutkového stavu nestačí.
27. Soud pak shledal, že již nebylo důvodné zjišťovat, z jakých důvodů a jakým maďarským orgánem bylo pobytové oprávnění žalobce zrušeno či si opatřovat správní spis, neboť tyto otázky již nejsou předmětem řízení o správním vyhoštění a dané informace by nemohly nic změnit na shora uvedených jednoznačných závěrech, takové dokazování by tak již bylo zcela nadbytečné. Není přitom ani rozhodné, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění věděl či nikoli, neboť cizinci jsou obecně povinni pobývat na území ČR a členských států EU v souladu s právními předpisy a informovat se rovněž o podmínkách, za kterých mohou na území členských států EU pobývat. Ostatně, v řízení žalobce vypověděl, že si je vědom toho, že na území pobývá bez pobytového oprávnění. Institut správního vyhoštění pak není správním trestem, ale toliko správním opatřením, kterým stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52), otázka zavinění žalobce tak není v této souvislosti rozhodná.
28. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území schengenského prostoru a ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

29. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvními stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“*
30. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce, když přihlídl zejména k tomu, že žalobce je dospělou, zdravou, svéprávnou a soběstačnou osobou, která na území ČR nemá žádné příbuzné ani blízké osoby, manželku a tři děti má ve Vietnamu, ke kterým se může vrátit, nic nebrání jeho zpětné integraci. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud dovodil, že těžiště rodinného života žalobce se nachází ve Vietnamu (kde žije jeho manželka a tři děti), na území ČR nemá žádné rodinné, společenské, kulturní či ekonomické vazby, nevlastní zde žádný majetek, nemá zde žádné závazky, nemá žádné překážky ve vycestování. Proti žalobcově zájmu na setrvání na území ČR totiž leží veřejný zájem, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Zároveň je třeba podotknout, že právo cizince pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého života cizince, v případě žalobce je však tento zásah v porovnání s veřejným zájmem zcela přiměřený.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

31. Soud se tak plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí podrobně popsal všechny aspekty nutné k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, vyhodnotil konkrétní okolnosti v případě žalobce a srozumitelně vysvětlil, proč nad zájmem na ochranu soukromého a rodinného života žalobce převáží ochrana veřejného zájmu. Žalovaný se řádně vypořádal se všemi zjištěnými skutečnostmi, a to i z hlediska stanovení délky správního vyhoštění, na podkladě závazného stanoviska ministra vnitra ČR zhodnotil také to, zda je vycestování žalobce do země původu možné. Soud proto v postupu žalovaného neshledal žádná pochybení. Žalobce neuvedl v žalobě žádné konkrétní námitky, kterými by tyto závěry zpochybnil.
32. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
33. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu), k tomu, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až v rámci pobytové kontroly, do této situace se dostal vlastním přičiněním, kdy si nezajistil potřebné pobytové oprávnění, v jeho prospěch zohlednil to, že se správním orgánem spolupracoval. Nelze souhlasit se žalobcem, že jeho neoprávněný pobyt trval pouze 13 dnů, neboť na území schengenského prostoru žalobce pobýval neoprávněně od 1. 9. 2024 do 5. 1. 2025, tedy více než čtyři měsíce, jeho pobyt byl odhalen až policejní hlídkou, žalobce sám svůj neoprávněný pobyt nijak neřešil. V řízení pak žalobce vypověděl, že si je svého neoprávněného pobytu na území ČR vědom. Skutečnost, že se žalobce nedopouštěl trestné činnosti, je třeba vnímat jako základní povinnost každé osoby, nebylo pochybením, pokud to žalovaný neposoudil jako zvláštní polehčující okolnost ve prospěch žalobce. Žalovaný tak zcela objektivně posoudil délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, při určení doby zohlednil všechny relevantní okolnosti případu a rozhodl na základě hledisek a v mezích stanovených zákonem, když zvolil délku 18 měsíců, přičemž možné zákonné rozpětí činí až 5 let.
34. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 18 měsíců, jsou v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rovněž zohlednily okolnosti soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce 3 týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 1. 2024, č. j. 19 A 40/2023-33, ve kterém soud shledal přiměřenou délku správní vyhoštění 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 5 měsíců, či ze dne 31. 7. 2023 č.j. 4 A 16/2023-16, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let na základě neoprávněného pobytu o délce přes 10 měsíců. Žalobce sám na žádné srovnatelné případy nepoukázal. Za daných okolností se tak uložená doba nejví jako excesivní.

35. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. dubna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.